

3. Matkapäivä Pello - Övertorneå - Kukkolaforsen

Matkapäiväkirjan mukaan
hellästi oikein.

Matkapäiväkirja muistuttaa
eräänlaista Q- lähdettä

Starttasimme kolmantena matkapäivänä siis Suomen puolelta. Edellä mainituista syistä. Ruotsin puolella olevassa liikennekyltissä leirialueen sijainti ei pitänytkaan paikkaansa. Hyvä niin, sillä Pellon Nivanpää oli oikein mukava paikka, tosin ei kaikista siisteimmistä päästä. Muutamat tuttavat olivat maininneet, että Tornionjokivarsi on Ruotsin puolelta ihan eri näköinen kuin Suomen puolelta. Tietysti se pitää paikkansa, onhan perspektiivi aivan eri. Mutta se, että nuo tuttavat mainitsevat Ruotsin puolen jotenkin upeampana niin se näkymä on täysin katsojan silmissä.

Saimme ajaa melko pitkään tavanomaista tietä, tien viereiset metsiköt samanlaisia molemmin puolin jokea. Suomen puolella on enemmän asutusta. Vasta Svansteinissä maisemat kohosivat mainittavaan

mittaluokkaan. Sinne jonnekin korkean mäen kylkeen oli suurilla kirjaimilla merkitty "Svanstein" aivankuin se olisi aseman tai sisääntuloportin merkki. Mutta ei sinne olisi päässyt kuin helikopterilla.

Emme olleet varustautuneet lainkaan eväillä ja juomaakin oli vähän. Mutta onneksi Napapiirin kohdilla oli kituliaan oloinen ruokapaikka. Oikeammin aamusta, kun olimme liikkeellä, ei saanut muuta kuin pikapaloja, pullaa ja limsaa, joo ja kahvia tietenkin. Postikortinkin lähetimme, kun tien toisella puolella muutaman sadan metrin päässä oli postilaatikko. Napapiiri ei vaikuta olevan ruotsalaisten juttu edes matkailumielessä.

Ruotsin puolella vähän enemmän asutusta oleva seuraava paikka oli Övertorneå, josta ennen käytettiin nimeä Matarenki. Tai voi olla, että Matarenki oli aikaisemmin jonkinlainen oma pitäjä, joka on liitetty suurempaan kuntaan.

Täällä ensi töiksemme tutustuimme kirkkoon. Esitteen mukaan Matarengin ensimmäisen kirkon nimi oli Särkilahden kappeli. Kirkko tuhoutui vuonna 1615 jäidenlähden yhteydessä tulvassa.

Nykyinen kirkko on vuosien 1735-37 rakennustyön tulosta. Kirkon kellotapuli on rakennettu reilu 20 vuotta myöhemmin. Tämä kirkko oli eräs auki olevista matkallamme.

Övertorneåssa kävimme syömässä. Kun emme halunneet viettää liikaa aikaa odotellessa jonkin erikoisen ruoan tilauksen toimitusta, söimme pikaruokaa. Jotkut sanovat, että pyöräillessä on aina nälkä eikä tarvitse laskea saatuja kaloreita. Aivan ilmeisesti tällaiset puhujat harrastavat hyvin vähän pyöräilyä.

Sitten vähän kruisailua kartsalla, jossa ei sen enempää katsomista ollut. Joitakin tapahtumia lienee ollut tarjolla mutta ei meitä kiinnostavia. Jatkoimme matkaa.

Tämän jälkeen maisemat alkoivat avautua enemmän Suomen puolen vaaramaisemat kohosivat horisontissa muistini mukaan ainakin yhtä komeina kuin Suomen puolelta katsottuna Ruotsin puolen vaaramaisemat.

Vähän alempana, ehkä noin kaksikymmentä kilometriä Övertoneåsta etelään piipahdimme tuttavaperheen luona. Aika kului siellä mukavasti ja he pyysivät jäämään yöksi. Mutta meillä oli menevän mieli ja niin lähdimme vielä jatkamaan matkaa, tavoitteena oli Kukkolankoski.

Sinne saavuimme noin puoli kahdeksan aikaan illalla. Jännitimme hieman majapaikan saantia, emme olleet halukkaita telttaan etenkin kun vähän ripotteli vettä. Alue on rakennettu melko laajasti matkailijoiden tarpeisiin. Saimme viimeisen mökin meidän hintatasoltamme. Halusimme sen omalla wc:llä ja suihkulla. Joskus on hyvä puhdistautua kunnolla ja ne yleisemmät paikat eivät aina ole niitä kaikkein siisteimpiä. Tilanne saattaa olla kuin meidän muinaisen savusaunan kanssa; tulimme sieltä likaisempina kuin sinne menessämme olimme. Tämä meidän saama mökki oli ihan hyvä, siisti ja siinä oli oma suihku- ja wc- tila. Kaikki toimivat hyvin. Lakanat piti vuokrata, tosin edullisesti. Emme sellaisia kuljettaneet mukana, kun painolastia oli muutenkin melkein kuin purjeveneessä.

Illan mittaan alkoi hieman lisää tihuttaa vettä. Tosin ei liian paljon. Saatoimme käveleskellä jokirannassa, museoalueella jne. Samalla katselimme Suomen puolelle. Kuinka voi olla niin, että Suomen puolella ei

ole osattu, haluttu tai viitsitty panostaa matkailuun lähellekään samassa mittakaavassa kuin Ruotsissa. Käsittääkseni molemmat puolet ovat saman kosken rannalla: Kukkolaforsen, Kukkolankoski!

Majoitusalueen pääpaikka on komea rakennus joka sopii hyvin maisemaan. Samoin mökit ja muut niihin liittyvät rakennukset. Ravintolasali on niinkään tyylikäs, jossa söimme sekä illallisen että aamiaisen.

Museoalue on erittäin mielenkiintoinen ja sen eteen on panostettu jonkin verran. Siellä pyörii videoita ja on muuta rekvisiittaa kertomassa menneitten aikojen kalastamisesta ja vähän muustakin elämästä. Minusta oli huomaavaista henkilökunnan puolelta, kun halusimme mennä museoon ja oli kai aika, jolloin se ei ollut luultavasti auki, että respasta meille annettiin avaimet käydä siellä!

En tiedä kuinka Suomessa tehtäisiin vastaavassa tapauksessa. Mutta jos vertaa Saksan käytäntöihin, niin ensiksi on maksu parkkipaikasta, oli se sitten lähellä taikka kaukana kohteesta ja pyörästä sama veloitus kuin autosta, sitten erikseen maksu museoon ja erikseen maksu avainten hallussapidosta.

Joen rannalla on putkesta tehty patsas, johon on karrikoitu siianlippojen äärikiivet. Ne peiloutuivat erittäin hyvin sopivan väristä taivasta tai pilviverhoa vasten.

Olisi epäilemättä ollut erittäin hyvä majoittua tuttavaperheen tiloihinkin mutta ei meidän majapaikassamme Kukkolaforsenin mökissäkään ollut valittamista. Olimmehan sentään muutaman kymmenen kilometriä lähempänä Helsinkiä!

Hyvän illallisen, suihkun ja parin kolmen haukotuksen jälkeen saatoimme tyytyväisenä

nukahtaa. Nukkumatin luona. Kas kun se matti
kummittelee niin monessa paikassa, kukkarossakin...

s&t